

сякъ, дрипавъ, боленъ, скапанъ и немощенъ. Наблужи съ мъка и трудъ до вратата и пакъ потропа. Пакъ излѣзе дверникътъ и сърдито му извика:

— Що тропашъ, бе никакъвъ? какво искашъ сега пъкъ и ти? . . .

— Дайте ми едно парче хлѣбецъ . . . гладенъ съмъ, не съмъ ялъ три дни . . . Моля . . . дайте за Бога . . . за душа! . . .

— Богъ да ти даде, старче, Богъ да ти даде! иди си съ здравье! . . .

— Парче хлѣбецъ, грутка солчица . . . за душа господарева . . . даруйте ме . . .

— Иди си, дѣдо, тебе ти казватъ, Богъ да ти даде! . . .

— Белкимъ и вие сте били нѣкога бѣдни, продължаваше прѣсторениятъ архангелъ Гаврийлъ, даруйте ме . . . бѣдность — гърдостъ . . . даруйте ме . . .

Въ това врѣме стоеше на прозореца Иванъ Каменарътъ и се хилѣше. Щомъ се обърнѣ и къмъ него мнимиятъ просякъ, той отвърнѣ лицето си отъ него и се скри въ стаята. Разбра тогава архангелъ Гаврийлъ, че никаква милость нѣма да види, заминѣ и си мислѣше: „о, колко скоро забравя човѣкъ минжлото!“ . . . Той си припомни думитѣ на Бога „добъръ е, Гаврийле, защото е бѣденъ,“ и почувствува, че се провинилъ прѣдъ Господа, за гдѣто е настоявалъ да стане богатъ Иванъ Каменарътъ. Вървѣше Гаврийлъ, дробѣше се и си мислѣше, какъ ще се прѣдстави прѣдъ Господа. Нему и срамъ му бѣше, и жалъ му бѣше за хората. Той не можеше да се изначуди на слабоститѣ имъ и непостоянството имъ.